

Dan was hij weer in 't spreekkamertje. 't Was er nog kil, maar er waarde toch koesterend de knusse veiligheid van zijn geheim; hier was hij alleen, zoo niet onvermoed, dan toch onbespied; hier kon hij vrijelijk fantaseeren, droomen, de mooie werkelijkheid, die komen ging, reeds als van dichtbij streelen....

Daar zat hij nu weer op zijn plaatsje in de vensterbank met hetzelfde gevoel, dat hij als jongen gekend had, toen hij achter, voor het zolder-raampje, uren kon staan loeren naar den tuin van een der bureu, waarin soms het dienstmeisje liep, waarop hij verliefd was en dat dan weleens naar boven keek, hem zag en lachte.... dan voerde zijn zinnelijke verbeelding hem ver boven alle mogelijke realiteit, maar hij beleefde het nochtans in zoete ontroering met hartkloppingen van sidderende vreugde.

Nu was er goddank meer gewisheid, grooter kans, neen, zekerheid eigenlijk wel, op de vervulling van zijn illusies, al stond het hem geenszins klaar voor den geest, hoe het lot in werkelijkheid hem ten slotte naar het doel zou voeren.

Op die wandeling in Domburg was hun onderhoud wel ongedwongen geweest, maar overigens nogal aan de oppervlakte gebleven.... enfin, diepzinnige gesprekken hoefden ze nu ook niet te voeren.... maar het moest eerst nog wat intiemer worden.... nog meer vrijuit.... zoo eenvoudig was ze, zoo natuurlijk in haar bewegingen en de opslag van haar oogen was zoo blij en tevens zoo eerlijk.... ook zonder eenige behaagzucht....

Tja.... ze sprak een beetje plat Middelburgsch, wat toch nog altijd eenige nuance's minder beschaafd klonk, dan het Zeeuwsch, dat Jan en hij en de Avezaetetjes en eigenlijk iedereen uit hun kringen althans min of meer sprak.... maar ook.... ze zou zich wel weten aan te passen, als ze eenmaal getrouwd waren.... Groote hemel.... hoe vlogen zijn gedachten!.... Getrouwd!.... Hoe?.... Waar?.... Als hij daarover wilde doordenken, was het toch nog of hij in 'n warrelenden chaos keek.

Wat een knus kamertje was dit eigenlijk.... zoo vol van 't heimelijke geluk zijner gedachten.... waar niemand aan kon raken.... waar....

God.... de bel!

Hij keek op zij, naar de stoep.... een bruine mantel.... ja.... nee.... ja.... ze was het....!

Ellendig.... wat kwam ze nu plotseling.... zijn hart bonsde zoo.... hoor, zijn adem floot bijna.... en dat beven weer.... vervloekt.... maar dat moest hij beheerschen.... beheerschen.... gauw.. hij wou niet.... verdomme.... hij kon het niet baas.... daar piepte de tochtdeur al.... hij moest handelen....

Hij wrong zich, rekte zich, haalde adem, diep-stootend, balde zijn vuisten, slikte, prevelde een vloek.... dan ineens rukte hij de deur open....